

ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΡΑΤΣΑ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸς λοιποὺς βορείους λαοὺς, ἰδίως τοὺς Νορβηγούς, ποὺ στὴ χώρα τους οἱ ἀναδημιουργοὶ καλλιτέχναι εἶνε κατὰ τὸ πλείστον ξένοι. Κάπως μεγαλύτερη εὐκυνία καὶ ἐπιτηδεύματα ἐπιδεικνύουσι οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Σουηβοὶ καὶ μάλιστα οἱ τελευταῖοι χάρη στὶς μίξεις τους, πρὸ πάντων μὲ αἷμα Φιλανδικόν, Γερμανικὸν καὶ Λατινικόν. Ἄξιόπρσεκτα ταλέντα ἀνέδειξε καὶ ἡ Φιλανδία καὶ τὰ Βολτικά κράτη καὶ ἡ Ὑλλανδία. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὴς χώρες ἡ ἀλήθεια εἶνε μία, ὅπως ἀποδεικνύει προσεκτικῶς παρατήρησις: ὅτι θηλαθῆ ὁ ὀρθὸς τῶν ταλέντων δεξιότητις δὲν βρίσκειται σὲ καμμιά ἀναλογία πρὸς τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴ μουσικὴ καὶ ὀργανικὴ καλλιέργεια τόσο στοὺς οἰκογενειακοὺς κύκλους ὅσον καὶ εἰς τὰ σχολεῖα μικρῶν καὶ μεγάλων.

Ἀπὸ τὰ λατινικὰ ἔθνη ἀσυζητητὴ τὴν ὕπεροχὴν ἔχει ἡ Γαλλία. Πνευματικὴ εὐκυνία, τεχνικὴ ἐπιδεξιότης, χάρει καὶ κομψότης ἕνα σαφὲς αἶσθημα τὴς φόρμας, μὴ ξειαιρετικὴ ἀνάπτυξις τῆς καλαισθησίας, εἶνε ἀναντίρρητα χηρίσματα τῆς φιλῆς αὐτῆς καὶ διδουσι εἰς τὴν ὀδόουσι τῶν ἀντιπροσώπων τῆς τὸν ἰδιαίτερον χαρακτῆρα. Ἡ ξειαιρετικὴ φήμη τῆς σχολῆς βιολιού Παρισίων καὶ Βρυξελλῶν ὅπως καὶ ἡ μέθοδος πιάνου τῶν Ὡδελίων ἐπεκυρώθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικυρώνεται ἀπὸ τὴν εἰς αὐτὰ μέρφουσι ἀναριθμητῶν δεξιοτεχνῶν παγκοσμίως ἀναγνωρισθέντων. Εἰς τὴν ἴταλιαν τὴν χώραν τοῦ «Μπελκάντο» διεκρίθη ἰδίως ἡ περίφημος σχολὴ τῆς τοῦ βιολιῶ ἐνῶ πιανίτες μὴ ξειαιρετικὴν φυσιογνωμίαν παρουσιάσθησαν κυρίως κατὰ τὰς τελευταίας μόλις δεκαετηρίδας. Καὶ στὴ Γερμανίᾳ τὸ σημαντικώτερα καὶ μεγαλύτερα ὄνοματα τὰ διεθνῶς ἐπιβληθέντα εἶνε κατὰ τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν διασταυρωθέντα μὲ ἑβραϊκὸν ἢ γερμανικὸν αἷμα.

Εἰς τὰ Βαλκάνια ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μουσικῆς κινήσεως εἶνε πρὸ πάντων ἡ Γιουγκοσλαβία καὶ ἡ Ρουμανία χάρει ἰδίως εἰς τὴν στενὴν τὸν ὄλλοτε ἐπαφὴν μὲ τὴν παραδουναβιον παλαιῶν Μοναρχιῶν καὶ τὴν πάντοτε ἀκούραστον ἐπαγρηνησιν ἀπὸ μέρους τοῦ κράτους εἰς κάθε τι ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς μουσικῆς ζωῆς τοῦ τόπου. Ἡ ἰδιοφία τῶν λαῶν αὐτῶν ποὺ ὀφείλεται βέβαια καὶ εἰς τὸ ὀλαβικὸν αἷμα τοῦ ἑνὸς καὶ τὰς ὀλαβικὰς μίξεις τοῦ ἄλλου ἀπεδείχθη ἐπιανελημμένως εἰς τὸ πρόσωπον διαφόρων δεξιοτεχνῶν τοῦ πιάνου καὶ τοῦ βιολιῶ παγκοσμίως ἐπιβληθέντων.

Ἄλλα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ἡ μουσικὴ ζωὴ εἶνε ἀκόμη νεώτερα ἢ προβάσεις ὕπαρχει καὶ εἶνε ἀξιόλογος. Ἐξαιρετικὴ εὐφροσύνη, ταχεῖα ἀντίληψις, ἐπιτηδεύσις τῶν χερῶν, ζωηρὰ ἰδιοσυγκρασία ἀποτελοῦν ἀληθινὰ εἰς τὸ ἀξιοπρσεκτετα προϋποθέσεις γὰ τὴν ἐκπαίδευσι καὶ τὴν κατάρτισι δεξιοτεχνῶν. Ὑπάρχουσι βέβαια καὶ τὰ μειονεκτήματα. Συχνότατα ἡ μουσικὴ ἐρμηνεῖα προσκοπίει εἰς τὸν κατὰ προτίμησιν δυνατώτερον τονισμὸν τῶν καθαρῶς ἑξωτερικῶν σημείων, διότι λείπει ἴσως ἡ ἱκανότης πρὸς βαθυτέραν διεἰσθουσι εἰς

τὴν οὐσίαν τῆς μουσικῆς. Ἐπίσης συχνὰ παρατηροῦνται καὶ ἐνοχλοῦν ὀρισμένα σφάλματα καλαισθησίας ποῦ ἴσως ὁμως ἐξηγοῦνται μὲ τὴν ἑλλειψιν παραδόσεως. Ὅπως ὅμως, παρὰ τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ κράτους ἐπιδειχθεῖσαν ἀδιαφορίαν εἰς τὴν ὕποστηρίξιν καὶ τὴν προώθησιν τῆς μουσικῆς ζωῆς, ἡ μικρὰ καὶ ἀπὸ διαρκείας πολέμου κολυταλαιπωρημένη χώρα ἔχει μὲχρι τῆς στιγμῆς νὰ παρουσιάσῃ ἐκτός σημαντικοῦ ὀρθοῦ ἀξιοπρσεκτων ταλέντων καὶ δύο δεξιοτεχνῶν παγκοσμίου φήμης: τὸν ἕνα τῆς μακπέτας, τὸν Δημήτρη Μηρόπουλον, τὸν ὄλλον τοῦ πιάνου, τὴν Ἰζίνα Μπαχάουερ, ἐπιβληθεῖσαν ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν ὡς πανίστα πρωτίστης τάξεως διὰ τὰς καταπληκτικὰς πράγμασι δεξιοτεχνικὰς τῆς ἱκανότηας. Εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς τελευταίας αὐτῆς ἐπαίειν ἀσφαλὸς ἀποφασιστικὸν ρόλον καὶ ἡ μακρηνὴ τῆς Γερμανικῆς καταγωγῆς.

Εἰς τὴν Ἄγγλιαν, ποῦ ἀπὸ τὴν ὄουσι τῆς ἀκμῆς κατὰ τὴν περίουσι τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ ὅτε αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ Χάριτες ἐφαίνοντο ἐγκαταληφθεῖσαι καὶ οἱ ἀναδημιουργοὶ καλλιτέχναι τῆς παρελαμβάνοντο ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀρχίζετι καὶ πάλιν ὀλιγον κατ' ὀλιγον ἡ μουσικὴ ζωὴ νὰ στηρίζεται καὶ νὰ τροφοδοτῆται ἀπὸ ἐγχώριες δυνάμεις. Κατὰ πόσον ὅμως οἱ ἀποκτήσαντες μὲχρι τῆς στιγμῆς φήμην καὶ γενικὴν ἀναγνωρίσιν καλλιτέχναι τῆς εἶνε Ἄγγλοι καθαροῖμοι ἢ καὶ μίξεις μὲ Σκότους, Ἴρλανδοῦς, Ἑβραίους κ.τ.λ. μὸ εἶνε ἀγνωστον.

Ἡ Βόρειος Ἄμερικὴ τὸ τεράστιο αὐτὰ καζάνι, ὅπου συγχωνεύονται ὅλες οἱ φυλὰς τοῦ κόσμου, εἶνε χωρὶς ὄλλο τὸ πῶ ἐνοϊκὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι δεξιοτεχνικῶν ταλέντων, πρὸ πάντων εἰς τὰ ἴστια καὶ τὰ τυκτικά τῆς, ὅπου πολλαπλῶς ἐνώθησαν Ἰσπανοί, Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ μὲ Ἄγγλους, Ἑβραίους κ.τ.λ. Ἐπίσης εἰς τὰς κεντρικὰς καὶ τὰς βορείους περιοχὰς τῆς ἔχουσι διασταυρώσεις μεταῶ Ἴρλανδῶν, Πολωνῶν, ἴταλῶν, Τσῆγων καὶ Οὐγγρων προπαντός. Ἐτοί, καὶ ἀν ἀκόμη δεχθοῦμε, ὅτι στοὺς Ἄμερικανούς λείπει ἀκόμη πολὺ ἀπὸ τὴν λεπτότητα ποῦ φέρει μαζὺ τῆς ἡ μακροχρόνια παράδοσις, ὁ τεράστιος πλοῦσις τῆς χώρας τους, ποῦ τοὺς εἰσπρέπει νὰ κρατήσων εἰς αὐτὴν τοὺς πῶ ἀναγνωρισίμουσι καὶ τοὺς κορυφουσι ἀπὸ τὴν μουσικὴν κίνησιν τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ καθοδηγηθῶν ἀπὸ αὐτοῦς, ἡ καταπληκτικὴ τους ἱκανότης γιὰ κάθε τεχνικῶς πρακτικόν, ἡ ὀζύνοσι τους διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς καλύτερας πάντοτε μεθόδου, ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὀποιαν προσμαρῶνεται εἰς κάθε νέαν ὕγχορον ἀνακάλυψιν καὶ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς, μαζὺ μὲ τὸ φιλελεύθερο καὶ τὸ ἀθεσμευτο ἀπὸ κάθε προκατάληψιν, ἐνοχυμένον μάλιστα καὶ ἀπὸ τὸ ἄβυσσος τοῦ προωπικοῦ τὸν χαρακτῆρα θὰ ἀποφέρουσι συντόμως τοὺς καρποὺς τὸν καὶ θὰ βοηθήσων τὴν ἀνάπτυξι δεξιοτεχνῶν, ποῦ δὲν θὰ φοβῶνται ἐνὸς ὀλίγου τὴν ὀγκυκίαν μὲ τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς συναντάμετους τοῦν.

Γιὰ ἀποτελεσματικώτερα καὶ καλύτερα εἰκονογράφου τοῦ θέματος μας θὰ κλείσω τὸ σημειωμά μου μὲ

ένα κατάλογον τών πλέον όνομαστών συγχρόνων και παλαιών δεξιοτεχνών, μαζί με τών προδιορισμόν τής φυλής εις τήν όποιαν ανήκουν.

Από τούς πιανίστας ήσαν ή ήνε καθαράοιμοι 'Εβραίοι ή μίξεις με 'Εβραίους οι: 'Ερρίκος και 'Ιάκωβος Χέρτζ, Σιγισμούνδος Τάμπερκ, 'Υγιάντος Μόσελες, Φέλιξ Μέντελσον, Κάρλ Τάουζικ, 'Αντον και Νικόλαος Ρουμπινσταίν, Τέοντορ Λεοτίτικο, 'Αρτουρ Φρίντχαιμ, Μάριος Μοσκόφου, Σεβρίν Σαρβένκα, Ραφαήλ Γιόζεφου, 'Εμιλ Σάουερ, Μάριος Ρόζενταλ, 'Αλφρεντ Γκρόνφουρτ, 'Αλφρεντ Ραϊζένδουερ, Φερρούστο Μπουζόνι, Φρέντρικ Λομάνι, Λεοπόλντ Γκοντφρόου, Βιάννα ντά Μόττα, 'Αλέξαντερ Σιλόντι, Μάρκ Χάμπουργκ 'Όσσιφ Γκαμπριλοβιτς, Κάρλ Φρίντμπεργκ, 'Υγκνας Φρίντμαν, Γκότφριντ Γκόλστον, 'Αρτουρ Ζνάμπελ, Λεονίντ Κρούστερ, 'Αρτουρ Ρουμπινσταίν, 'Αλέξαντερ Μπορόφου, Λαζάρ Λέβυ, 'Αλέξαντερ Ονόνικου, 'Ερβίν Σούλοφφ, 'Εντουαρντ Στουζερμάν, Βέρα Σαρπίρα, Φράντζ 'Οσμπορν, 'Αλέξαντερ Μπραλιόφου, Πάουλ Βαϊνγκαρντεν, Ρούντολφ Σέρκιν, Βλάντιμιρ Χόροβιτς, Μπράνκα Μοσούλιν, Σούρα Τσερσάκου.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ: Χάνς φον Μπόλο, Μπέρναρντ Στάβενγκανκ, Κάρλ Κλίντμπερτ, Κλάρα Σοβμάν, 'Αουγουστον Στράνταλ, 'Αντολφ Χένσελτ, 'Αϊνριχ Μπάρτ, Κόρναντ 'Αναοργκε, Μάξ Πάουερ, 'Αλφρεντ Χέν, Γιόσεφ Πέμππαουερ, Φρίνα Κβάστ - Χόνταφ, Βίλχελμ Μπάχουσε, 'Ελλυ Νάου, Βίλχελμ Κέμφ, 'Εντουάρντ 'Ερντμάνν, Βάλτερ Γκιέζινγκ, Φρίντριχ Γκοβλντα.

Στήν κατηγορία αούτη πρέπει να καταταχθούν και οι Γερμανοελβετοί: 'Εμιλ και Βάλτερ Φρέυ, 'Εντβίν Φίσερ, Βάλτερ Ρέμππεργκ, Φράντζ Γιόσεφ Χίρτ, Βάλτερ Λάνγκ Πάουλ Μπαουμγκαρντεν, 'Αντριε Αϊσπαχερ.

ΓΑΛΛΟΙ: Ρασούλ Πουνό, 'Εντουαρντ Ρισλερ, 'Αλφρεντ Κορτά, Ρόμπερτ Καζαντόν, Μαρχαρίτ Λόν, Μονικ ντελα Μπροσερέλι, Μονικ 'Ααζ.

ΟΥΓΓΡΟΙ: Φράντζ Λιστ, 'Ερνστ φον Ντόχανι, Μπέλα Μπαρτόκ, 'Άλις Ρίππερ, Κλάρα Χάσκαλ, Τζέζα 'Αντα.

ΙΤΑΛΟΙ: Μούσιου Κλεμέντι, 'Αλφρέντο Καζέλλα, Κάρλο Τσέκι, Μπενεντέττο Μικελάντζελι.

'Ο Σοπέν ήτο Πολωνός με γαλλικόν αίμα, ό 'Υγκνας Παντερέφουσκ καθαράοιμος Πολωνός, ό Γιόζεφ Χόφμαν Γερμανοπόσος, ό 'Όυγκεν Νταλμπέρ Σκότωσ όπό πατέρα Γερμανόν, ή Τερζά Καρένιο Βενεζουελιανή, ό Κλαουίντο 'Αρράου Χιλανός, ό Χοζέ 'Ιτουρμπι 'Ισπανός, ό 'Εγκον Πέτρι, 'Αλφρανδόσ, οι 'Αϊλεν Τζόζιφ και Μάϊρα Χέζ, 'Αγγάλιδες και Τεοφιλ Ντιμιτρέσκου Ρουμάνος, ή Τζίνα Μπαχάουερ 'Ελληνής με Γερμανικόν αίμα και ό 'Ελλην Γεόργιος Θέμελερ.

Μεταθόν τών Βιολωνόν εινε καθαράοιμοι ή μίξεις μεθ' 'Εβραίων οι: 'Ανρό Βιανόν (Vieuxtemps), Γιόζεφ Γιόαχαιμ, 'Ανρό Βιενιάφουσκ, Λεοπόλντ 'Αουερ, Κάρλ Φρές, Μπρόνιολαβ Χούμπερμανν, Ρόμπερτ Παλλάκ, 'Αρνολντ Ροζέ, Φρίτς Κράϊσλερ, Σίμον Γκόλντμπεργκ, Γιάσνα Χαίφτες, Γιόσεφ Σίγκιτι, 'Ερρικα Μορίνι, Μίσα 'Ελμαν, Νάταν Μίλασάι, Γεχοούντ Μένουιν, 'Ιζαακ Στέρν.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ: Λουί Σπόρ, Βίλχελμ 'Ερνστ, 'Αουγουστον Βίλχελμ, Βίλλυ Μπουρφέστερ, 'Αντολφ Μπούς, Γεόργυ Κούλενακφου, Φλόριζελ φόν Ρούτερ, Φέρντιναντ Ντάβιντ, Βόλφγκαντ Ζνάιντεργανς (Αδστριακός).

ΓΑΛΛΟΙ: Ρόντολφ Κρούστουερ, Πιέρ Ρόνε, Λουιέν Παπέ, 'Ανρό Μαρτά, Ζάκ Τιμπό, Ζινέτ Νεβέ (Nevve).

ΙΤΑΛΟΙ: 'Αρχάγγελου Κορέλλι, Γκιουζέππε Ταρτί-

νι, Φραντσέσκου Βερατόνι, Γκαετάνου Πουγκνάνι, Τζιοβάννι Μπαττίστα Βιέτι, Νικόλο Παγκανίνι, Τσίνο Φραντζεσκάτι, Ρουζιέρο Ρίτσι.

ΒΕΛΓΟΙ: Σάρλ ντε Μπεριό, 'Εμιλ Σωρξ, Εογένεο 'Υζου, Σεζάρ Τόμουσ, Μαρτέν Πιέρ Μαρσί.

ΤΣΕΧΟΙ: 'Όττοκαρ Σέφτσικ, Γιάν Κούμπερικ, Βάζα Πριζάντα.

ΙΣΠΑΝΟΙ: Πάμπλο Σαραζάτε, Γιανό Μανέν.

ΟΥΓΓΡΟΙ: 'Εντουαρντ Ρέμνιου, Γενέο Χούμπντ, Φράντζ φόν Βίστοια, 'Εμιλ Τέλμανού, 'Ο Γεόργυ 'Ενέσκου εινε Ρουμάνος.

'Εκ τών όνομαστών Βιολωντελιστών καθαράοιμοι 'Εβραίοι εινε μόνον οι 'Εμμανουελ Φόύερμαν, Γκρέγκορ Πιατιγκόρσκου και Φέλιξ Μπουζιόπουκι.

ΓΑΛΛΟΙ: Ζάν - Πιέρ και Ζάν - Λουί Ντυπόρ, Μαρίς Μαρσεσά, Πιέρ Φουρνέ.

ΙΤΑΛΟΙ: 'Αλφρέντο Πιάττι, 'Αρτουρο Μπονιότσι και 'Ενρίκο Μαϊνάρντι.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ: Φρίντριχ Γκρότσομαχερ, Μπέρναρντ Κόζμαν Γιούλιους Κλένγκελ, Χούγκο Μπέκκερ, Πάουλ Γκρόμπερ, Ρούντολφ Χίντεμπε, Χέρμαν φον Μπέκερτ.

ΙΣΠΑΝΟΙ: Πάμπλο Καζάλς, Κάσπαρ Καζανόν.

Εις τό ζήτημα τών αρχιμουσικόν, οι όποιοι βέβαια δέν ανήκουν εις τήν τάξιν τών δεξιοτεχνόν επί μουσικόν όργάνων, άλλα μόλα ταυτα πρέπει ν' αναφερθούν εδώ ως αντιπρόσωποι ένός τών σημαντικωτέρων κλάδων τής μουσικής αναδιομορφίας, άλλαξει κάπως ή εικόνα, 'Εδώ όπου δυνατή μουσική συγνήση και βαθύτης έκφράσεως δέν παρεμποδίζονται στην έκδηλώσει τους από χειροτεχνικές δυσκολίες, όπερισχύει και κυριαρχεί τό Γερμανικόν στοιχείον.

Καθαράοιμοι 'Εβραίοι ή μάλλον διασταυρώσει 'Εβραϊκού και Γερμανικού αίματος ήσαν ή εινε:

Γκούσταβ Μάλερ, Χέρμαν Λέβυ, Λέο Μπλέχ, Φέρντιναντ Λέβε, (Αβώε), 'Όσκαρ Φρίντ, Μπρούνο Βάλτερ, Ζίγκφριντ 'Οξ, 'Αλέξαντερ Τσεμλιλσκου, 'Όττο Κλάμπερ, 'Ερριχ Κλάμπερ, Λεοπόλντ Στοκόφοσκ, 'Αρτουρ Μπόντανσκου, 'Όυγκεν 'Ορμάντ, Γεόργυ Στσόλτ, Γκούσταφ Μπρέχερ, Φρίτς Ράινερ, Φρίτς Στιντρυ, Γιόσνα Χόρενσταϊν, 'Ιζαο Ντομπρόβεν, Γιόζεφ Ρόζενστακ, 'Όυγκεν Στεσάκαρ, 'Αλμπερτ Βόλφ, 'Αρτουρ Ροτζίτσκου.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ: Κάρλ - Μαρία φόν Βέμπερ, Ρίχαρντ Βάγγερ, Χάνς φον Μπόλο, Χάνς Φρίντ, Φέλιξ Μόττλ, Φέλιξ Βαϊνγκαρντεν, Ρίχαρντ Στράους, 'Ερντ φόν Σούχ, Κάρλ Μοσκ, Φρίντριχ Βόλλνερ, Φρίτς Στάϊνπαχ, Ζίγκμουντ φον Χάουζενγερ, Φράντζ Σάλκ (Αδστριακός), 'Αρτουρ Νίκις, Νέζερ Ράαμπε, Φρίτς Μπούς, Φράντζ φον Χεολν, Κάρλ Σοδριχτ, Γιόσεφ Κρίπς, (Αδστριακός), 'Όυγκεν Πάσσι, Βίλχελμ Φουρβτάγκλερ, Κλαίμενς Κράους, Ρούντολφ Σούλτς, 'Αντόρνμπεργκ, Χέρμανν 'Αμπεντροτ, Χάνς Κνάππερτμους, Κάρλ Μπέμ (Αδστριακός), 'Ερνστ Πρατόριόσκ, Ρόμπερτ Χέργου, Φρίτς Στάϊν, Πάουλ Σαϊνφλόουγκ, 'Όυγκεν Γιόχουμ, Χέρμαν Σέρχεν, Χέρμπερτ φόν Κοραγιάν, Γιόζεφ Κάιλμπερτ, Φράντζ Κόνβίνουτι. Φέρντιναντ Λάιτεν, Χάνς Ρόζμπαουστ. Εις τήν στήλην αούτην ανήκουν και οι Γερμανοελβετοί: Φρίντριχ Χέγκκαρ, Χέρμαν Σοϋτερ, Φόλκμαρ 'Αντρέ, Πάουλ Σάχερ.

ΓΑΛΛΟΙ: Σάρλ Λαμουρέ (Lamoureux), Ζυλ Παντλού, Φίλιπ Γκομαρ. Γκαμπριέλ Πιερέν, Πιέρ Μοντέ, Σάρλ Μόνχ, Πολ Πιέρ. Εις τούς Γάλλους διευθυντές έχει τήν θέσιν του και ό Γαλλοελβετός 'Ερνέστ 'Ανασεμί.

ΙΤΑΛΟΙ: 'Αρτουρο Τοσκανι, Μπερναρντέο Μο-

λινάρι, Βίκτωρ ντέ Σάμπατα, Μάριο Ρόσι, Τζινο Μαρινοῦτσι, Γκουίντο Καντέλλι.

ΑΓΓΛΟΙ: Άνρὸ Γούντ, Τόμας Μπήτσεν, Άντριεν Μπάουλντ, Χέριλτων Χάρντνυ, Μάλκολμ Σάρτζεντ, Τζὼν Μπαρμπιρόλλι.

ΟΛΛΑΝΔΟΙ: Βίλλεμ Μένγκελμπεργκ, Έντουαρντ φὸν Μπαίνουμ.

ΡΟΥΜΑΝΟΙ: Γκεοργκιάσκου καὶ Σέργκιο Τσελεμπιντάχε.

ΤΣΕΧΟΙ: Βάκλαρ Τάλιχ καὶ Ραφαέλ Κούμπελικ.
Ὁ Ίγκὸρ Μάρκεβιτς εἶνε Ρωσικῆς καταγωγῆς,

καὶ ὁ Σέργιος Κουτσεβίτσκι καθαρόαιμος Ρώσος. Ὁ Γκεόργκ Σνέφουγκτ ἦτο Φιλανδός, ὁ Σάσα Παπώφ εἶνε Βούλγαρος καὶ ὁ Δημήτρης Μητρόπουλος Ἑλληνας. Καὶ με αὐτὸν κλείνομεν τὸν κατάλογόν μας, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶνε φυσικόν, παρουσιάζει ἄρκετὰ κενὰ ἰδίως σχετικῶς με τὰς ὁμοιογενεῖς τοῦ αἰδηροῦ παραπετάματος χώρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δυστυχῶς οὐδεμίαν σαφῆ καὶ ἀκριβῆ πληροφορίαν ἔχομεν.

Εἰς ἰδιαίτερον σημείωμα, θὰ ἐξετάσωμεν εἰς προσηχῆς τεύχος τῆς «Μουσικῆς Κινήσεως» πῶς παρουσιάζεται ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνικότητων καὶ φυλῶν εἰς τὸν τομέα τῆς Μουσικῆς δημιουργίας.